

Κέρκυρα: Ένα ολόκληρο χωριό μεταξύ των παραλιών

Κέρκυρα έχει 138 χωριά. Τα περισσότερα από αυτά δημιουργήθηκαν την περίοδο της Ενετοκρατίας από το 1386 έως το 1798. Στη Κεντρική δυτική πλευρά του νησιού, σε ύψος μόλις 200 μέτρα από την παραλία του Αγίου Γορδίου, πλαγιασμένο στην πλευρά του βουνού του Αγίου Παντελεήμονα, βρίσκεται το χωριό Κάτω Γαρούνα.

Είναι ένα κερκυραϊκό, παραδοσιακό χωριό με σπίτια χιονέμενα σκαλωτά, που θανατώνται από μακριά θαρρείς ότι πατάς στη στέγη του άλλου για να ανέβεις στην κορυφή. Πότε ιδρύθηκε το χωριό και πώς πήρε το όνομά του μένει ακόμη αδιευκρίνιστο. Το πρώτο έγγραφο που διαθέτει σήμερα η κερκυραϊκή ιστορία αναφορικά με το χωριό είναι μία πάχτωση, με ημερομηνία 4 Αυγούστου 1503.

Φέρεται όμως ότι η ιστορία του ξεκινά πολύ πιο πίσω, από την κυριαρχία των Ανδηγαβών στο νησί το 1267- 1386, όταν οι Γάλλοι κατακτητές, έφεραν διοικητικές μεταβολές και παραχωρήθηκαν τιμάρια σε βαρόνους. Φημολογείται ότι ίσως κάποιος από αυτούς να καταγόταν από τις ομώνυμες περιοχές των Άνω και Κάτω Γαρούνα της Γαλλίας και έδωσε την ονομασία στο χωριό. Το 1590 ο Καστροφύλακας των Χανίων, που κατέγραψε όλους τους οικισμούς και τα χωριά που ανήκαν τότε στην Ενετία, στα Επάνω και στην Κρήτη, άφησε μία καταγραφή των κατοίκων του Κάτω Γαρούνα, όπου το 1590 είχε 110 άτομα. Το χωριό αναπτύσσεται μετά το 1700. Το 1722 τα πρώτα έγγραφα του χωριού, μιλάνε για τις εκκλησίες και τον Αι Νικόλα με το φημισμένο πέτρινο τέμπλο του.

Ο πληθυσμός του αυξάνεται, αλλά ο Κάτω Γαρούνας δεν είχε σχολείο και όμως οι αγράμματοι άνθρωποι του ποθούσαν τα παιδιά τους να μάθουν γράμματα έκαναν γραπτή αναφορά στην αγγλική τότε διοίκηση και ζητούσαν να στείλει ένα δάσκαλο. Αυτοί αναλάμβαναν να πληρώσουν τον μισθό του, τα έξοδά τους και του εξασφάλιζαν το χώρο διαμονής του. Ήτοι έγινε το πρώτο ιδιωτικό σχολείο, πριν γίνει το δημόσιο, με άδεια που έδωσε η αγγλική διοίκηση, αλλά με την υποχρέωση τα παιδιά να μαθαίνουν και αγγλικά.

Το σχολείο λειπούργησε το 1854 και φοιτούσαν 17 παιδιά, μεταξύ αυτών και η πρώτη κοπέλα... Το δημόσιο σχολείο λειπούργησε πολύ αργότερα, είχε 180 παιδιά και έναν δάσκαλο που δίδασκε και το πρώιμο και το βράδυ. Οι μεγαλύτεροι μαθητές της έκτης τάξης ήταν και οι βοηθοί του δασκάλου που μάθαιναν γράμματα στα παιδιά της πρώτης τάξης.